

даше и ето казвамъ тѣга ме облѣ. Това трае само нѣколко минути. Парахода бѣше се отдалечилъ отъ бикетската скеля на 5—6 к. м. Петъръ и Курито ме поканиха да приемъ по чаша бира. Прѣди да прѣстигнемъ до бюфета, Войновски ни посрѣшна съ думитѣ: »По мѣстата си!« Повърнахме се обратно. Още една минута и огъня трѣбваше да пламне. Всички съ нетърпение чакаха заповѣдта »оръжие.« Ахъ славенъ часъ! Войводата ни вече не се забѣлѣзваше изъ парахода. Никой не можеше да подозрѣ че тука се готвѣше нѣщо страшно, нѣщо нечуто. Една само дума »оръжие« бѣ достатъчно да дигне завѣсата и се яви на сцената онова, което имаше да стане. Хънъмкитѣ, турцитѣ и тѣ нищо не подозираха. Съ своята нахалность, тѣ изпушаха сегисъ-тогисъ на тогова или оногова по нѣкоя нецензурна дума. Другаритѣ ни прѣтърпѣваха, като си отмѣщаваха съ смигване единъ на другъ. Парахода пристигна при островчето Копаница, което бѣ 2 часа далечъ отъ Бикетъ, когато единъ гласъ, подобенъ на гръмъ, се разнесе: **„Бралия,оръжие!“** Това бѣше небесенъ блѣсъкъ. Още думата оръжие неизказана, като молния блѣснаха въ въздуха 10 ятагана, ксито исипваха най-немилоствиво своитѣ удари върху ковчезитѣ съ оръжието. Паника въ парахода. И фотографа не можеше схвана подробноститѣ на това смущение. Смаянитѣ пасажери останаха като гръмнати. Само една минута и момчетата бѣха въоружени отъ главитѣ до петитѣ. Пътниците запищѣха, олилея и кански писци се чуваха. »Аманъ, алахъмъ! я вахъ анаджимъ, я вахъ олумъ, я вахъ я вахъ гитикъ зянъ зибилъ олдукъ.« викаха уплашенитѣ турци. Ханъмкитѣ плачаха. Нѣкои паднаха въ несвѣсть. Дрѣбнитѣ дѣчица съ пискъ бѣха се впили въ прѣгрждкитѣ на майкитѣ си. Ето, че и 5-6 пушки изгърмѣха. Дали нарочно, или отъ невнимание бѣше, незная. Нѣкои отъ турцитѣ се стрѣмѣха да се нахвърлятъ въ Дунава, други пъкъ се тѣглиха назадъ. Картината бѣше ужана, трогателна, страшна. Помо-